

[Marianne Jelved]

Det Radikale Venstre finder det nødvendigt, at Folketinget sætter Københavns Havns fremtid på dagsordenen. København er landets hovedstad, og det skal byen blive ved med at være, men samtidig må vi erkende, at der er brug for en indre dynamik, en begejstring og et engagement for, at København ikke kun bliver hovedstad af navn, men forbliver det af gavn.

Det er vel heller ikke for meget sagt, at vi alle omfatter København med kærlighed og en vis veneration. Dette er noget af baggrunden for Det Radikale Venstres initiativ. Vi tror egentlig også, det er baggrunden for Socialdemokratiets og for miljøministerens initiativer.

Københavns Havn var hjertet i byen, og det skal den blive igen tilpasset en ny tids krav og med nænsom bevarelse af og respekt for tidligere tiders spor af et levet liv i hverdag og fest. Men det fordrer efter vores opfattelse en samlet planlægning, hvor de forskellige interessenters ønsker for en forhåbentlig kort tid må vige for at give plads for visioner for området under ét i en samlet planlægning, og vi må have klarlagt mulighederne for gennemførelse af planlægningen, både de fysiske muligheder og de økonomiske.

I Det Radikale Venstre forestiller vi os, at der foregår to slags udvalgsarbejder, gerne sideløbende: det egentlige planlægningsarbejde og undersøgelsen af den finansielle side af sagen, af de muligheder, der er. Vi mener stadig væk, uanset ministerens tale her i dag og øvrige ordføreres indlæg, at arbejdet skal munde ud i et landsplandirektiv.

Vi har i vores forslag temmelig detaljeret gjort rede for formålet med det samlede planlægningsarbejde og for udvalgets sammensætning og for forslaget sammenhæng med planlovgivningen og også for Folketingets rolle i denne sammenhæng.

Det savner vi derimod i Socialdemokratiets forslag. Vi kan se, hvilke overvejelser der er gjort om ad hoc-udvalgets sammensætning i Socialdemokratiets forslag. Her er vi ikke enige. Interessenterne har faktisk haft muligheder nok for at sætte sig sammen, men selvfølgelig er det klart, at de skal indgå i arbejdet. Vi foreslår, at det bliver i en anden fase, når det samlede planlægningsgrundlag er udarbejdet.

Vi kan derimod ikke rigtig få øje på, hvor ideerne og visionerne, den pulserende fremtid, kommer ind i Socialdemokratiets forslag. Der

tales om en målsætning for bolig-, erhvervs- og fritidsområder i Københavns Kommune. Der tales om trafik til vands og til lands, og der tales om økonomiske muligheder. Vi kan slet ikke se, hvor vi skal havne, og hvor Folketinget egentlig kommer ind, bortset fra lige nu, hvor arbejdet åbenbart skal sættes i gang.

Derfor er vores spørgsmål til Socialdemokratiet: Hvor er sikringen af, at vi kommer den rigtige vej med den kommende udvikling, og hvad er egentlig den kommende udvikling efter Socialdemokratiets ønske, bortset fra de rent nære, fysiske opgaver, der skal løses?

Københavns Havnevæsen har forståeligt nok fremsendt bemærkninger eller indvendinger mod de to forslag, som vi behandler i dag, og miljøministeren har kommenteret henvendelserne.

Jeg vil ikke gå ind i en diskussion af disse to akter på nuværende tidspunkt, men give tilsagn om, at vi selvfølgelig ikke i Det Radikale Venstre vil skabe sådanne vilkår i denne forhåbentlig korte fase, hvor der skal foregå noget planlægning osv. for havnens daglige funktioner, at den daglige virksomhed ikke kan fortsætte. Det er klart, at det skal den kunne. Det er den egentlige omdannelse af havnevandområderne, vi gerne vil have stoppet i en kort periode. Men det hører udvalgsarbejdet til, og dér må vi drøfte det.

Selv om vi finder Socialdemokratiets og miljøministerens udspil, og det sidste kender vi nu retfærdigvis kun gennem pressen, noget snævert, tror eller håber vi, at vi i fællesskab kan finde frem til en arbejdsmodel, der vil føre til konstruktive og perspektivrige resultater til glæde for københavnernes, for interessenterne og for landet som helhed.

Emmert Andersen (CD):

Også i CD var vi betænkelige ved, at Folketinget skulle blande sig i denne diskussion om en konkret kommunes problemer, men der er nogle grunde til, at vi alligevel gør det.

For det første må vi notere os, at der ikke rigtig er sket noget i de forløbne år. Man har diskuteret Københavns Havn meget længe. Der har været udskrevet konkurrence, man har en masse ideer og forslag, men der er ikke kommet noget konkret forslag. Man har demonstreret uenighed mellem havnevæsenet og kommunen osv.